

ЕДГАР АЛЪН ПО ЮЛАЛЮМ

Превод от английски: Теменуга Маринова, 2001

chitanka.info

ЮЛАЛЮМ^[0]

*Небето бе много спокойно
и виждах листа как се вият
през самотната нощ на Октомври.
Спомен бледия сън ще прикрие
сред пейзажа неясен на Виър,
покрай езеро сиво на Обер,
покрай езеро влажно на Обер,
сред горите мъгливи на Виър.*

*Кипариси по пътя божествен
там закриляха мойта душа.
В мен Психея бе, мойта душа.
През сърцето ми лава гореща
като огнена, дива река,
като страшна, туптяща река,
жълта сяра по Янек пълзеше
към хладния край на света.
Надолу по Янек пълзеше
към вледенения край на света.*

*Разговаряхме много спокойно.
Чувах думи край нас да се вият.
Те във спомена днес ще се свият.
Не белязахме месец Октомври
и нощта си годината крие,
като в езеро сиво на Обер,
макар и да бяхме там ние,
бреговете не помним на Обер*

и горите мъгливи на Виър.

*Додето нощта остарява
сочат утрото звездни стрелки.
В края на нашия път се явява
светлина и неясно струи.
Полумесец дъха ѝ стопява,
с двоен рог над нас се яви.
Астарта дъха ѝ стопява,
остриета елмазни изви.*

*Аз казах: „От Диана по-мила
през въздишки минава тя.
Сред въздишки празнува тъй тя,
там, където сълзите не спират
и червеят храни плътта.
На Лъва от звездите пристига,
път сочи към тез Небеса,
към покоя на тез Небеса.
На Лъва от звездите тя слиза
с неземни очи към света.
На Лъва от бърлогата слиза
и гледа с любов към света“.*

*Психея изрече тогава:
„Странно, но аз не ѝ вярвам.
На нейната бледност не вярвам.
О, нека сега не се бавим!
Да литнем, защото тъй трябва!“
От ужас обзета, и слаба,
крилата ѝ мракът открадна.
Ридаше тъжна и слаба.
Перата ѝ мракът открадна.
Следите ѝ мракът открадна.*

*„Сънуваме — аз ѝ отвърнах, —
нека идем до таз светлина,*

да се спуснем във таз светлина.
Надежда и хубост изпълват
със пророчество вечерта,
със блясък неравен нощта.
Да ѝ вярваме можем напълно.
Тя ни води далеч над света.
Да повярваме можем напълно,
че ни води далеч над света,
додето я има нощта“.

Стихна Психея. Аз я целунах
и тъгата ѝ тъй съблазних,
съвестта ѝ така съблазних,
а във края на пътя ни лунен
хоризонта отвори врати,
древна гробница с тежки врати,
с непозната единствена дума
върху тежките, древни врати.
„Юлалюм — тя прочете, — тук спи.
Любовта ти под свода тук спи“.

И сърцето ми стана спокойно
като крехък лист, който се вие,
като мъртъв лист, който се вие.
Аз извиках: „Това бе Октомври,
нощта, що годината крие.
Скитах дълго да стигна и свия
своя страх тук в покоя да свия,
в нощта, що годината крие.
Днес познавам водите на Обер
и пейзажа неясен на Виър.
Бреговете познавам на Обер
и горите мъгливи на Виър“.

[0] Даниел Франсоа Обер (1782–1871) е френски композитор, автор на балета „Езерото на феите“, а Роберт Уолтър Виър (1803–1889)

— американски художник, който рисува предимно река Хъдзън. —
Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.